

ja veel kolm veikest kirjut süünalt kuba peale ja ütles: Neid süüta täna õhtu jõululapsitele põlema ja need koogid vii oma isale. Poisil, jõusuannist röömustatud, oli tee loju poole, ehl see küll üls ja seesamma oli, poolte tundi rutem ärafaidud, kui finna tulnud oli. Lossi proua kaju peale sai ta oma waewa eest paari kovikat ja ühe veilese kruusi täie mõdu, mis ta isale loju viis. Iisa olets niiud liünlad heameelega ülsteise järel põlema pannud, aga poiss mötles jõululapse Jeesusele suuremat au teha; ta tegi augud pehme jaune sisse ja tuli pime jõudis, pani neid kõik ühelkorraga põlema, nõnda et kalamere tuos veel enne iialgi jeesusugust walgust ei olnud nähtud. Oma förmudega, mis raske aerudega sündes kõvaks oliwad läinud, näpistas ta wahetewahel tahti ja iisa luges seal juures lahte esimest Lunka evangeliumi peatülli. Selle järel pruulisiwad tänuva seda mõdu ja koolissi.

Wäljas maja ulje ees pingi peal, kus kalamees sagedaste noote parandas, ehl mõrku tundus, istus sunwalges üls Jõsanda ingel. Õõ oli küll lannis tulum, aga inglites on teine loodnd viis, kui meil, ja neil ei ole ka kõigekülmemas põhja jää mägede peal, kus taewa viirmalised hiilgawad, sugugi mitte tulum. Ta oli Jumalaist kastu saanud kalamest

ja tema maja kaitseda. Mikspärast ta seda pidi tegema, ei teadnud ta diete mitte. Sejt kui see majas küll midagi oli, mis foi ja rooste ristluda wõiwad, siis ei olnud seal ometi midagi sellesarvast, mis järele vargad oleksivad läbi laewanud. Ko ei olnud tormi farta, sejt taewa all oli üona wainne ja järw oli wainne ja sile kui peegel, selle sisse tähtede walged ja kollased liünlad taewa alt ja lossi akendest vastu hiilgasivad. Tulekahju ei olnud ta mitte tarta, sejt piisuleje inleasemel ei olnud mund kui mõned sööd, mis kergc tuha all natuke õhtusivad. Aga pühad inglid on sõnafunnelsitud ja mitte ninatargad, nagu inimeste lapsed. Ja ta see, mis ukje ees pingi peal, mötles isene-ses: „Kui ma fa küll ei tea, mikspärast ma sün pean olema, ehl mis ma pean hoidma, siis teab seda ometi see isandate Jõsand, kes mind siia saatnud on.“

Sel ajal tuli aga turja' inglise pealikul, wana sandanal, illa enom ja enam pakitus ja litifit tätte. Tuli ta kuhugi kritu ligi, seal kuulis ta orlaaid mängitarwad ja lauldarwad: „Ku olgu Jumalale kõrges! u. t. s.“ Waatis ta läbi higiste akende kuhungi tupp, seal ei näinud ta mund kui üht sõime, lulusid inglid ja ilmasünta lapsi, kes röömu pärast lässi lahtutajirwad ja röömusoste laulsiwad.